

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Kralj Veljko je poslal sle v daljne jutrove dežele, naj skrivaj polzvedujejo po sorodnikih sultana Bajazida, katerim bi kraljevsko doto iz zakladov, ki jih je njenemu očetu uplenil. Ali prišlo je drugače kakor je kralj računal.

izročil odraslo kraljično Zinajido. Če je ne bi mogel njenim sorodnikom izročiti, jo je nameraval kmalu kam možiti. Za ta slučaj ji je hotel dati tudi spodobno

Lepota saracenske kraljične je zaslovela, in na dvor kralja Veljka so kmalu jeli prihajati v goste mladi kraljeviči, ki se jim je na obrazu poznalo, da jih na

daljno pot nista zvalili zgolj slava in mogočnost kralja. Ker je bila Zinajida lepša od vseh kraljičen, kar jih je poznal, se je tudi srce kraljeviča Boleslava, Veljkovega sina, zanjo vnelo. Začutil je, da ne bo mogel nikoli vzeti žene, če ne vzame nje, in stopil je pred očeta ter mu povedal svojo željo.

»Nesrečnež, kaj ne veš, da sem jaz ubil njenega očeta, sultana Bajazida?« — se je prestrašil kralj.

»Vem, ali ga nisi ubil kot razbojnik. V junaškem boju si ga premagal, in da nisi ti njemu odrobil glave, bi jo bil on tebi!«

»Sin moj, ti gledaš in sodiš stvar kot junak, ne pomisliš pa, da je Zinajida ženska, ki tega nikoli ne bo mogla razumeti. Preženi nesrečno misel iz glave, zakaj resnice ne more nihče večno prikrivati in resnica bi prej ali slej ugonobila tvojo srečo«, — je odvrnil kralj.

Ko je pa kralj Veljko spoznal, da sinu noče misel iz glave, da Zinajida sama bolj ceni kraljeviča Boleslava kakor tuje kraljeviče, in so tudi sli, ki so se vrnili iz jutrovnih dežel, povedali, da so vsi Bajazidovi sorodniki v vojnah pomrli ali pa ne ve se kam pobegnili, se je neprestanim sinovim prošnjam slednjič udal. Kraljevič Boleslav je moral le trdno obljubiti, da ne bo strašne resnice nikoli izdal ter skrbel, da bo ostala Zinajidi za vse čase prikrita.

Tako je postala saracenska kraljična Zinajida srečna žena kraljeviča Boleslava, kateremu je čez leto povila sina Branimira. Kralj Veljko, ki je videl veliko srečo, se je nehal bati, da bi se kdaj porušila. Vesel je bil tudi, da so ostali v njegovi hiši zakladi, ki bi morali iti spodobno od hiše, če bi se bila saracenska kraljična možila drugam.

Sinček Branko pa še ni bil izpolnil leta, ko je preteklost s krvavo roko posegla v življenje njegove matere, nesrečne saracenske kraljične Zinajide, in hkrati v usodo dveh kraljevih rodovin in v zgodovino dveh dežel.

Kralj Veljko in kraljevič Boleslav sta bila po opravkih z doma, ko je prišla v grad ciganska ženska. Govorila je čisto tuj jezik in edino strežaj, ki se je v mladih letih dolgo na jutrovem vojskoval, je iz njenega dopovedovanja toliko posnel, da hoče govoriti z mlado gospo kraljično. Ker ženske nikakor niso mogli odpraviti, so jo priglasili kraljični, ki jo je res sprejela.

Kraljična Zinajida ni precej razumela, kaj ženska pripoveduje, čeprav ji je njen jezik nekam znano zvenel. Ali potem je nekatere besede razumela in tujo žensko tudi prepoznala. Pred očmi kraljične je vstala podoba silnega sultana Bajazida, ki je pred njim trepetal svet, ki je bil pa njej neizrečeno dober očka. Kadarkoli je utegnil, je prihitel v njen šotor, jo pestoval in ji pravljice pripovedoval.

Ženska, ki je stala pred kraljično Zinajido, je bila njena nekdanja dojlja. Prišla je, da ji izroči čudodelni prstan njene matere. Mati kraljične Zinajide je bila perzijska kraljična. Ko so jo možili v daljno deželo sultanu Bajazidu, ji je poslala čudodelni prstan v dar teta iz Indije. Prstan je dajal človeku kraljevske krvi moč, da se je lahko spremenil v žival ter ohranil živalsko podobo, dokler ni spregovoril.

Mati kraljične Zinajide ni o tem čudodelnem prstanu nikomur nič povedala. Šele na smrtni postelji — njeno ljubo dete je imelo takrat dve leti — ga je zaupno izročila otrokovi dojlji z naročilom, naj ga dobi kraljična Zinajida, ko bo le-ta odrasla. Po nesreči, ki je zadela sultana Bajazida, je morala dojlja z drugimi strežnicami vred zapustiti kraljično. Zato jo je šele sedaj po dolgem pozivedovanju našla in tako zvesto izpolnila, kar je bila materi kraljične obljubila.

Vse to je kraljična Zinajida polagoma iz pripovedovanja spremela. Toda nekdanja dojlja ji je povedala tudi to, česar ne bi smela nesrečna kraljična Zinajida nikoli izvedeti. Razkrila ji je, da je sam kralj Veljko, oče njenega moža, ubil njenega očeta, sultana Bajazida.

Ko je kraljična Zinajida zaslišala to strašno novico, se ji je zazdelo, da se je pred njo odprl neizmeren prepad. Na eni strani prepada je stala ona, daleč na nasprotnem robu je stal njen mož, kraljevič Boleslav. Tja se je odmaknil tudi sinček Branko, čeprav je ležal v zibelki poleg nje in ga je malo prej še vsa srečna gledala.

Tuja ženska je odšla, ne da bi bil kdo izvedel, kaj je mladi gospodarici prinesla in povedala. Ali s tujo ženo vred je grad zapustila sreča, zakaj čudno so potemnele kraljevske dvorane, po katerih je odmeval bridki jok prelepe saracenske kraljične.

(Da'je)

Hudodelni kozliček

(Ruska basen)

Kozliček in koza sta šla некоč v gozd, da bi mah nabirala. Kozliček ga je nabral dva svežnja, koza ga je pa spravila skupaj le pol svežnja. Zato je bil kozliček jezen na kozo in je poklical volkove:

»Volkovi, volkovi, pridite in požrite kozo!«

Volkovi so pa odgovorili:

»Nak, ne gremo!«

»Le počakajte volkovi, da pošljem lovce nad vas! Lovci, lovci, pridite in ustrelite volkove!«

Lovci so pa odgovorili:

»Nak, mi ne gremo!«

»Le počakajte, lovci, da pošljem vrv nad vas! Vrv, vrv, pridi pa zveži lovce!«

Vrv pa je odgovorila:

»Nak, ne pridem!«

»Le čakaj vrv, da pošljem ogenj nad tebe! Ogenj, ogenj, pridi in zažgi vrv!«

Ogenj pa je odgovoril:

»Nak, ne pridem!«

»Le čakaj me, ogenj, da pošljem vodo nad tebe! Voda, voda, pridi in pogasi ogenj!«

Voda pa je odgovorila:

»Nak, ne pridem!«

»Le čakaj me, voda, da pošljem voli nad tebe! Voli, voli, pridite in popijte vodo!«

Voli pa so odgovorili:

»Nak, mi ne gremo!«

»Le čakajte me, voli, da pošljem čebele nad vas! Čebele, čebele, pridite in pičite vole!«

Čebele pa so odgovorile:

»Nak, ne gremo!«

»Le počakajte, čebele, da pošljem kokoši nad vas! Kokoši, kokoši, pridite in pozobljite čebele!«

Kokoši pa so odgovorile:

»Nak, ne gremo!«

»Le čakajte me, kokoši, da pošljem race nad vas! Race, race, pridite in ščipljite kokoši!«

Race pa so odgovorile:

»Nak, ne gremo!«

»Le čakajte me, race, da pošljem gosi nad vas! Gosi, gosi, pridite in vgriznite race!«

Gosi pa so odgovorile:

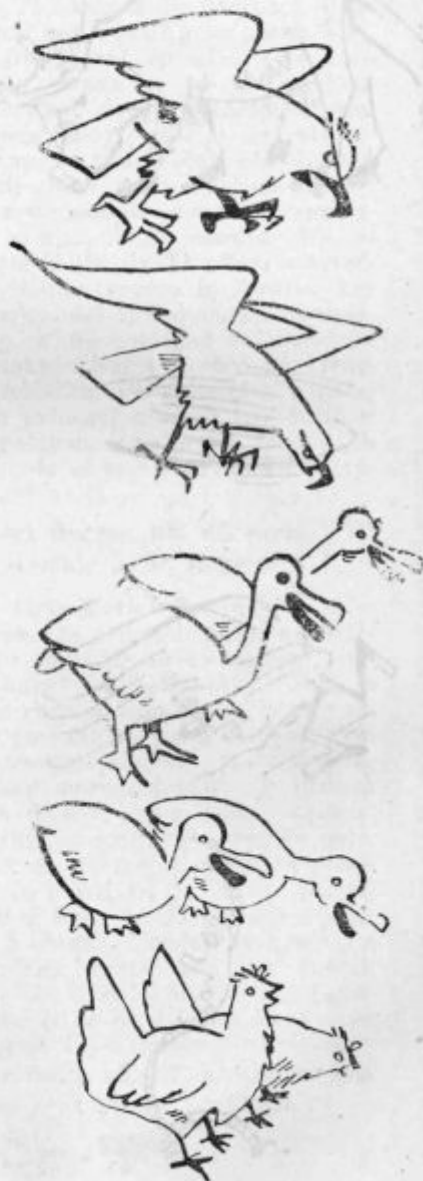
»Nak, ne gremo!«

»Le počakajte, gosi, da pošljem kragulja nad vas! Kragulj, kragulj, pojdi in premikasti gosi!«

Kragulj pa je odgovoril:

»Nak, ne grem!«

»Le počakaj, kragulj, da pošljem orla nad te! Orel, orel, pojdi in zgrabi kragulja!«

Orel gre in zgrabi kragulja, kragulj gre in premikasti gosi, gosi gre do in vgriznejo race, race gre do in všcipnejo kokoši, kokoši gre do čebele pozobat, če-

bele gre do vole pikat, voli gre do vodo pit, voda gre ogenj gasit, ogenj gre vrv požgat, vrv gre lovce zvezat, lovci gre do volke streljat, volki gre do kozo požret.

Koza pa skoči pod brv, volkovi ujamajo kozliča in ga požro.

Ivanovič

Danilo Gorinšek:

Skomine

To za kuža so skomine,
ko zagleda kos slanine.
Brž slanina miško zvabi,
miška z luknje -smuk- jo zgrabi!
Komaj da jo je pojedla
— že je mačka miško snedla.
Kužek v mačko, mačka izgine,
kuž, ne boš dobil slanine!

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Danes hočem popisati našo vas, v kateri je moj dom. To je vas Kamnje. Najimnitnejše v vasi je naša podzemeljska jama. Dolga je kakih dvajset metrov. Ponekod je tako visoka, da odrasel človek lahko vzravnan hodi, ponekod je pa tako nizka, da se moramo plaziti po trebuhu. V jami je zelo hladno. Bili so tudi kapniki v njej, a vaški paglavci so jih potrgali. Zdaj se delajo že novi kapniki. Jamo je odkril I. 1897 posestnik Jožef Brcar, ki je bil lastnik dotičnega zemljišča. Ko jo je leto dni pozneje zasul je pustil v jami steklenico a v steklenico je dal listek na katerega je zapisal letnico. Leta 1932 so jo pa spet odkrili. Po izročilu starega moža jo je odkril posestnik Fr. Repovž. Posestnik Brcar je v svetovni vojni izkraval za Jugoslavijo. Lepo Te pozdravlja

**Škrlj Stanko, uč. I. raz. viš. nar. š.
Kamnje p. Št. Rupert.**

Dragi stric Matic! Počitnice nam hitro minevajo in dnevi so polni veselja in uživanja. Vsak dan se s tovarišicami zberemo in se napotimo v Podbreg v Štrukljev tolmun. Tam si oblečemo kopalne obleke in potem hajd v vodo. Časih priredimo tekme, katera bo prej skočila v vodo, potem se pa vadimo v hrbtnem plavanju, časih pa plavamo kakor žabe pod vodo, kar je zelo prijetno. Navadno se po trikrat solnčimo in po vsakem solnčenju gremo spet v vodo. Tako mine dan za dnevom in kmalu bo prišla jesen. Tudi na jesen se že veselimo, posebno pa na njene sadove. Lepo Te pozdravlja in prav vesele počitnice Ti želi

**Škrlj Verica, uč. V. razr.
Kamnje 24 p. Št. Rupert.**

Dragi stric Matic! Danes Ti prvič pišem in če bom imela srečo, da dobim nagrado, potem Ti bom še večkrat pisala. Kadar je toplo, se gremo zdaj poleti zmerom kopat. Navadno gremo k tolmunu. Tam se v senci najprej malo ohladimo, potem pa gremo druga za drugo v vodo. Vsaka plava kakor ve in zna. Časih nagajamo druga drugi in se potapljam. Dosti se pa ne smemo

igrati zakaj tolmun je globok. Vendar pa ni velike nevarnosti, da bi utonile, ker znamo plavati. Pristrčno Te pozdravlja

**Bartolj Micika, uč. IV. razr.
Kamnje 5 p. Št. Rupert.**

Dragi stric Matic! Zelo vesel sem bil, ko sem prebral Tvoj novi natečaj. Popisati Ti hočem svoja drevesca. Pred štirimi leti sem vsadil prve peške. Vsadil sem jih jeseni, spomladi so pa že pognali in danes so že vsi cepljeni. Imam jih okoli dvesto petdeset. Z drevesci imam mnogo veselja, še bolj vesel bom pa, ko bodo začela roditi sadove. Cepiti znam na tri načine. Vsem dečkom svetujem, da se zanimajo za sadjerejo, ki nudi toliko veselja. Ne zameri, stric Matic, da Ti pišem s svinčnikom. Nimam peresa in črnila, ker sem v bolnišnici in čakam na operacijo. Bolan se. Če boš imel kaj časa, me pridi obiskat. Našel me boš na kirurški oddelku. Pisma svojih prijateljev sem prinesel s seboj in Ti jih v prilogi pošljem. Prosim Te, objavi jih v nedeljo, da se bom razveselil. Najlepše Te pozdravlja

**Toni Gorenc, uč. VI. razr.
Kamnje p. Št. Rupert.**

Dragi stric Matic! Počitnice preživljam doma. Ob nedeljah pa delam izlete. Vsako popoldne se hodim s prijateljicami kopat na Ljubljani. Tam je vse moje veselje. Solnčim se in plavam časih se pa tudi peljeva s čolnom. Zvečer, ko postane hladno, postanem žalostna, ker moram domov. Če pridem prepozno domov, sem doma karana. Pri kopanju se dostikrat spomnim nate, ko moraš v tej vročini sedeti za pisalno mizo in pisati ali pa naša pisemca metati v koš, da Ti pot kar v curkih lije z obraza. Vendar pa upam, da si se svojega revmatizma že znebil. Pošiljam Ti sliko kopalnišča na Ljubljani, da Ti ne bo dolgčas. Prav lepo pozdravljam Tebe in vse Jutrovčke
**Ravnikar Ruža, uč. III. a razr. mestne
žen. real. gim. v Ljubljani.**

Francoski otroci

Ben, Fafa, Ro, dve, štiri in pet let. Sede na svojih malih stolčkih in pred njimi na mizici se vrti majhen gramofon ali »fono« kot se imenuje na kratko.

Vsi trije so strasni pevci. Temne oči jim žare, motno blede obrazki so globoko resni. Skoraj bi se bal človek, da jim zrastejo krofki na vratu kot našim angeljčkom, ki pojejo. Pa mali Francoski pojejo na vse grlo in s težkim navdušenjem, da ležita celo medved »Lu« in psiček »Tutu« pozabljena v kotu.

Plošča na gramofonu se vrti in pesmica, ki jo pojejo vsi štirje — fono, Ben, Fafa i Ro pripovedujejo.

O mali barčici, ki še nikdar ni plavala po morju. Nekoč je odjadrala na dolgo, dolgo potovanje. Sredozemsko morje pa je bilo veliko, a barčica tako zelo majhna. Ze po šestih tednih je zmanjkalo živeža. Mornarji niso vedeli kaj bi. Vlekli so za slamico in usoda je določila, da bodo pojedli najmlajšega izmed njih. Bilo je to njegovo prvo potovanje in mornarček še tako zelo mlad in poln življenja.

»O sveta Mati božja, moja zaščitnica, pomagaj mi« je prosil ves obupan.

Fono se je vrtel počasi. Zalostno in zategnjeno sta pela Ro in Fafa refren »Oje, oje«, ki se je ponavljal po vsaki kitici — kajti to se jima je zdelo stransno, da bodo pojedli malega mornarčka. Ben pa je zvesto pomagal bratcem ter pel »eee, eee, eee« tudi kadar ni bilo treba.

Toda Marija je pomagala mornarčkom. Zgodil se je velik čudež. Iz vseh strani je skočilo nad tisoče in tisoče majhnih ribic na barčico in ubogi mornarček je bil rešen.

Oje, oje sta veselo zapela Ro in Fafa. Fono se je ustavil. Ben pa je porabil priliko, in povedal vse kar je znal v francoščini: »Maman, papa, meme, kiki, dada, konkon, kuen, kuen, tutu, bibi, asi, padon«.

Kar bi bilo po naše mama, papa, stara mama, poljubček, psiček, konjiček, jajče kračka, psiček, stekleničica, hvala, oprostite. Zato je dobil od svojih bratcev dva poljubčka, in Ro je hotel malega Bena iz ljubezni kar pojesti. Toda to jih ni oviralo, da bi si ne bili

takoj nato v laseh. Vsak izmed njih je hotel naviti gramofon. Fafa, ki je rad grizel, si je celo na ta način skušal pridobiti prednost. Z grizenjem — za kar je bil seveda vedno ostro kaznovan — je bilo v zvezi tudi njegovo občudovanje ognjegascev. Nekega dne mi je zaupal:

»To je prijazno — ognjegascil! To ne grize. To res ne je dame in otroke. Kadar bom enega srečal mu bom rekel »dobro dan gospode«.

Fafa je znal celo zapeti eno pesmico brez gramofona. Pel je včasih ves dan — seveda samo v enem tonu: Kr-u-u-u-u-ti vo-jaaaki, vzemijite moje življeeenje, tooooda Jezuuusa se ne doootaaaknite«. Naučil se jo je od stare mame.

Ko so končno le navili gramofon so z novimi in združenimi močmi zapeli pesmico.

O coklicah.

Mlada deklica je šla skozi Lorensko v svojih coklicah. Srečali so jo trije vojaki in ji dejali:

»Joj, kako si grda s tvojimi coklicami«.

»Nisem tako grda s svojimi coklicami«, jim je odvrnila, »ker mi je sam kraljevič dal za darilo šopek vervene in mi rekel: »Če bo cvetel boš kraljica, šopek je cvetel in jaz s svojimi coklicami sem kraljica.« O, o, o«, se je glasil nagajivi refren pri tej pesmici.

Ona z refrenom la, la, la pa je bila bolj žalostna: Mlada deklica se je vrasčala od ženitvovanja. Tako je bila ustrujena, da se je ustavila ob studencu. Voda je bila čista in svetla, deklica se je skopala ter se osušila s hrastovim listjem. V hrastu na najvišji vejici pa je pel slavček. »Poj, le poj moi slavček, če ti je srce veselo«, mu reče deklica. Moje pa je žalostno, ker me je dragi zapustil. Radi šopka vrtnic, ki mu jih nisem hotela dati. Kako bi želela, da bi bile vrtnice še na grmičev«.

Sledile so še druge pesmice: O mlinarju, ki spi in se mu mlin vrti prebitro in prepočasi, o lunici in Petrčku, O dežju in pogačicah, o malem soprogu miški, o vojščaku Molbroungh-u, o srčku prijatelice, uspavanka o mams deljih, ki jih drobe majhni zobki in še vse, vse polno drugih.

Mali Francoski so jih peli z ljubeznivo in veseljem ravno tako velikim kot vi pojete naše lepe slovenske pesmice. Če nimate gramofona pa le nikar ne bodite žalostni. Na glavniki in svilen papir gre še boljše — le poizkusite!

Najboljša zabela

Marko in Jure sta si bila soseda in sošolca. Ta dva dečka, po letih in velikosti čisto enaka, sta bila po značaju tako različna, kakor se razlikujeta na primer dan in noč. Dočim je bil siromašni Jure miren, priden dečko, ki ni storil nikomur žalega ne z besedo, še manj z dejanjem, je bil Marko razposajen do skrajnosti, poln vragolij, vedno pripravljen ponagajati komurkoli. Zato ni nihče maral zanj. A tudi živali so ga imele na piki. Kadar se je prikazal na vasi, so ga obkolili psi in se z glasnim laježem zaletavali vanj.

Nekoč ta nepridiprav iz šole gredé iz gole objestnosti trešči v deklico, ki nese posodico mleka. Vsled sunka deklici roka popusti, lonček pade na tla, se razbije, mleko se pa seveda razlije po cesti.

Deklica med glasnim jokom beži domov, a tudi Marko jo urnih krač popiha dalje.

Doma mu potem dobra mati postavi na mizo skledo rumene kaše, potresene z debelimi in mastnimi cvirkami ter mu navrže še brtevse belega kruha, namazanega s sladkim surovim maslom.

Ali Markotu vse te dobrote ne dišijo. Le predobro namreč ve, da bo prišla njegova današnja grehota na dan in prepričan je, da bo tedaj doma in v šoli pela palica svojo pesem. V skrbi, ki jo provzroča slaba vest, se potihoma izmuzne iz sobe ter zbeži k Juretu.

Jure ravno z največjo slastjo otepa nezabeljene ajdove žgance ko vstopi Marko in se začudeno ter z nekakim zavidičanjem zazre v tovariša.

»Čudim se ti, Jure, kako moreš s toliko slastjo jesti te suhe žgance. Glej, meni ni dišal niti maslen kruh, niti kaša, pa čeprav je kar plavala na masti,« vzdihne Marko.

»Sam si kriv, če ti ne diši,« se mu poroga Jure. »Si pa že spet kaj napravil, kar te skrbi. To je vse tebi podobno in zdi se mi, da sem uganil. Da mi dišijo žganci, praviš. No, seveda! Lačen sem bil, zdrav sem, na vesti pa tudi nimam

prav ničesar, za kar bi moral dajati odgovor. Da ni na jedi zabele, to me ne moti. Najboljša zabela, dragi Marko, je čista in mirna vest. Ako si zadovoljen v svoji notranjosti, ti tekne vsaka, še tako skromna jed. Če si pa kaj zakrivil, da te teži vest, potem ti niti knežje kosilo ne diši. Saj poizkušaš danes.«

Marko molče prikima. Saj uvidi, da ima tovariš prav. Nepopisno težko mu postane okrog srca...

Manica:

Od kdaj ima jelen tako lepo rogovje

Gorenjska nar. pravljica.

V početku sveta in še dolgo potem, vse do Kristovega rojstva, je imel jelen čisto navadne roge, tako nekako, kakor jih imajo na primer krava, kozel in oven.

Bilo je v času, ko je sveta družina bežala pred kraljem Herodom. Sredi pota jo je zajela noč in morala je prenočiti v puščavi. K sreči pa se je ravno tam skozi vil studenček in Mati Božja je takoj izrabila ugodno priliko ter oprala plenice.

A zdaj se je sveta Devica zaskrbljeno ozrla okrog sebe, kajti niti enega drevesa ni bilo v bližini, kamor bi zamogla obesiti perilo.

V tem je pritekel od nekod krasni jelen in kakor da bi videl zadrego Božje Matere, se je vlegel pred njo na tla ter ji ponudil svojo glavo.

Marija je vsa vesela obesila na vsak jelenov rog po eno plenico in vzdihnila:

»Le škoda, da nimaš, o dobra žival, tolikšnega rogovja, da bi zamogla sušiti na njem vse Kristovo perilo!«

Komaj je to izrekla, sta se začela jelenova rogova prečudno lepo ščititi in poganjati mladike. Naenkrat je nastalo na jelenovi glavi kar celo vejevje. Marija je zdaj lahko razprostrla po tem rogovju vse perilo, ki se je čudovito hitro in lepo posušilo.

Prekrasno rogovje pa je jelenu ostalo in posledaj se ponaša z njim ves jelenji rod.

Manica:

Bolna lisica

Zvitorepka hodi po gozdu in ugiba kje in kako bi se dal dobiti masten založaj, kajti pošteno je začelo kruliti po njenem grešnem želodcu. Kakor nalašč zagleda pod nekim grmom brzonogega zajčka, kar pa le še poveča njene skomine. A meriti se z zajčkovimi petami ni šala, to rjavka dobro ve. Kar na lepem se pa previdni dolgoušec tudi ne da presenetiti, torej se bo treba poslužiti zvijače.

»Kaj, ko bi preizkusila njegovo usmiljeno srce«, si misli zvitorepka in se vrže na tla, pomoli vse štiri od sebe ter začne glasno tuliti in točiti debele solze.

Zajček, opozorjen po tuljenju, se začne previdno bližati, toda ko zapazi lisico, obstane v primerni razdalji ter jo opazuje. Čez čas zavpije šegavo:

»Hej, botra, kaj pa se je zgodilo? Odkod te debele solze? Ali si se drgnila po očeh s papriko ali čebulico?

»Huuou—u« zatuli lisica znova. »Ti se še norčuješ iz mene, na smrt bolne reve. Glej me, niti premakniti se ne morem. Noge so mi popolnoma otrpnile, želodec mi je odpovedal, jetra so čisto zanič, dihati ne morem, v glavi mi tolče kot s kladivom, grlo me boli, v zobeh mi kljuje in pod rebri me zbada. Pridi no bližje in podloži mi šop suhe trave pod glavo, potem mi pa svetuj, tako naj se zdravim!«

»Joj, joj, botra«, se na videz prestraši zajček in poskoči od tal. »Če bi imela ti samo eno bolezen, bi ti morda znal svetovati. Toda pri tolikih boleznih, kolikor jih imaš ti, je pa moja zdravniška veda mnogo preplitva. Tebe bi zamogel ozdraviti edino le človek. Ker se mi smiliš, ga grem kar takoj iskat, da ti čim prej pomore!«

Komaj zajček to izgovori — frrrrr— se že spusti v tek. A ne teče daleč. Za prvim večjim grmom obstane, se obrne in skozi vejevje skrivoma opazuje lisico.

Zvitorepka pa, dobro vedoč, kaj jo čaka, če ji zajec res dovede človeka, se urno dvigne od tal in takoj nato začne bežati. Tedaj pa zavpije zajček:

»Botra, ha, ha, ha, botra! Prešmentano velik čudodelnik mora biti ta človeški zdravnik, da te je že samo nje-

govo ime tako temeljito ozdravilo. Čestitam botra, hahaha!«

Lisica pa, vsa osramočena in besna do skrajnosti, ježno zaškrtnje z zobmi in se izgubi v šumo.

Spretnim risarjem

Kako narišeš veselega slona

Danilo Gorinšek:

Presenečenje

To petelin naš baha se, da mu kar grebenček rase: mati koklja spet vali, — naj kokošji rod živi!

Enindvajset dni premine, evo mlade spet družine, jajec je deset bilo, zdaj bo putk deset zato!

Koklja novi rod zvalila — s petelinom se čudila: račke tri so, putk je pet, goski dve — jih je deset!

»Kaj pomaga se čuditi, ko tako pač mora biti!« — tak petelin govori, kar je mlado, naj živi!

SMEŠNICE

»Jaz se oslu ne ognem,« se zadere ošabni Blažek, ko na ozki stezi sreča svojega tovariša Martinka.

»O, jaz se mu pa prav rad ognem!« reče hudomušni Martinek in se v velikem loku izogne domišljavemu tovarišu.

Poštari reče čevljarčku: »Pismo je pretežko, prilepiti moraš še eno znamko!«

Čevljarček: »Potem bo pa še težje!«

Poštari: »In na pismo moraš napisati naslov, drugače ga ne morem sprejeti!«

Čevljarček: »Kam pošljem pismo in komu ga pošljem, vam pa ni prav nič mar!«